Barbara J. Zitwer en Gil Alicea: 'Ik laat je niet gaan…' Mijn zoektocht naar een geschikte donor voor mijn man. Kosmos uitgevers, Utrecht/ Antwerpen 2012. ISBN 9789021551005. (Hiv/Maagkanker/PO/1) Zie ook www.kosmosuitgevers.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Autobiografisch verhaal van Barbara Zitwer en haar man Gil Alicea die maagkanker krijgt en op een speciale manier een donor vindt. Complicerende factor daarbij was dat Gil hiv besmet is. Beschreven wordt hoe een en ander in zijn werk is gegaan. Barbara schrijft steeds stukjes waarna Gil kort zijn versie of reactie geeft.

Over de schrijfster: De Amerikaanse Barbara Zitwer fotografeert, is filmproducent toneelschrijfster en literair agent. Sinds 1995 heeft ze een eigen literaire en film agentschap in New York City. Zie ook: http://en.wikipedia.org/wiki/Barbara_Zitwer

Korte Beschrijving: Barbara beschrijft hoe Gil en zij elkaar tegengekomen zijn terwijl ze hele andere achtergronden hebben. Zij is single, komt uit een rijke Joodse familie en maakt carrière, hij komt uit de Bronx, is nog getrouwd, dealt, steelt en is verslaafd. Bovendien is Gil door zijn eerste vrouw Maria, die aan Aids is gestorven, met hiv besmet. Hij wordt opgepakt en moet 20 jaar straf uitzitten in de gevangenis. Barbara en Gil trouwen in de gevangenis en Barbara wacht 10 jaar op Gil die afkickt en werk vindt. Dan blijkt hij maagkanker te hebben en nog een paar maanden te leven, tenzij hij een donorlever kan krijgen. Dat kan niet zomaar bij een man met hiv in New York. Gil wil berusten in zijn lot.
Maar Barbara laat hem niet gaan, zoekt op het internet naar andere mogelijkheden en vindt die in Kansas City bij Dr. Gilroy. Deze man gebruikt de domino-transplantatiemethode (zie citaten). Gil wordt daar geopereerd en de transplantatie lukt. Dan volgt nog een lange revalidatieperiode.

Wat viel op: Natuurlijk het doorzettingsvermogen van Barbara Zitwer die door blijft gaan, met, gelukkig, een goede afloop.
De hoge kosten die gepaard gaan met medische zorg in de verenigde staten.
De onvriendelijke bejegening van verschillende artsen, zelfs binnen het team van Dr. Gilroy.
De opvang van de' Kansas City transplantatieclub'
De manier waarop Gil met zijn nieuwe lever omgaat.

Citaten: Pag.54: 'Bij een dominotransplantatie worden twee mensen tegelijkertijd getransplanteerd. De ene, oudere patiënt had een leverziekte waaraan hij binnenkort zou komen te overlijden. De jongere patiënt had een zeldzame leverkwaal die zich pas over dertig jaar zou manifesteren. Dus zette dr. Gilroy de lever van de jonge man over in het lichaam van de oude man en gaf de jonge man de lever van een donor.'

Pag. 61: "We transplanteren geen mensen met hiv. Dat doen we niet. We hebben er het personeel niet voor…' Hij ging maar door en door. In die kleine kamer midden in

dit oude ziekenhuis in Kansas City, (….) begreep ik niet dat ik deze dokter die woorden hoorde zeggen.'

Pag. 70: 'Alsjeblieft, Barbara, ik weet heel zeker dat dr. Gilroy jullie hier niet voor niets naartoe heeft laten komen. Dr. Gilroy is Gils arts en is van zijn situatie op de hoogte. Ga alsjeblieft niet uit Kansas weg voordat jullie hem hebben gesproken. Ik weet honderd procent zeker dat hij jullie zal helpen en alles kan uitleggen.'

Pag.122: 'Jonnie en Richard werden een soort familie van ons. Het leek wel de Kansas City transplantatieclub! We ontdekten dat we in Kansas City toch niet alleen waren. We leerden geweldige mensen kennen en maakten goede vrienden.'

Pag.150-151: 'Ik had wat vrienden uit Kansas City uitgenodigd en zette net mijn tanden in een heerlijke verse bagel met gerookte zalm, roomkaas en ui toen ik Gil voor het eerst iets hoorde zeggen over zijn 'nieuwe vriend'. De hap die ik had genomen viel op mijn bord, maar niemand had het in de gaten, omdat iedereen met zijn aandacht bij Gils bekentenis was. 'Ik praat met mijn lever. Hij is mijn nieuwe vriend, ' vertelde Gil openhartig aan onze nieuwe vrienden Nate en Kim Harbur. (…) 'Hij geeft me een soort waarschuwingen en soms voel ik grote woede. Ik weet zeker dat mijn donor is overleden omdat hij zo kwaad was, maar hij had niet dood gehoeven. Nu weerhoudt hij mij ervan om uit woede fouten te maken. Hij helpt me,' vervolgde hij.'